

Arrest

**nr. 38 622 van 11 februari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
X
X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 december 2009 in eigen naam en in naam van haar vier minderjarige kinderen, X, X, X en X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 december 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Russische nationaliteit te zijn.

Verzoekster verklaart tevens het Rijk te zijn binnengekomen op 14 oktober 2009.

Op 15 oktober 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit het Eurodacverslag van 15 oktober 2009 blijkt dat er reeds vingerafdrukken werden afgenomen van verzoekster op 10 oktober 2009 in Polen en dat de Poolse autoriteiten haar internationaal Russisch paspoort in beslag namen.

Op 12 november 2009 verklaart Polen zich expliciet akkoord met de terugname van verzoekster en haar minderjarige kinderen en bevestigt Polen dat verzoekster er op 10 oktober 2009 een asielaanvraag indiende.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.16§1c van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Uit het Eurodacverslag van 15/10/2009 blijkt dat betrokkene op 10/10/2009 in Polen een asielaanvraag heeft ingediend en de Poolse overheid heeft op datum van 12/11/2009 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon. Betrokkene verklaart op 07/10/2009 Grozny te hebben verlaten en via Moskou en Brest naar Polen te zijn gereisd. Betrokkene verklaart op 10/10/2009 in Polen te zijn staande gehouden, maar geen asiel te hebben gevraagd. Betrokkene verklaart dat je Polen niet kan passeren zonder tegengehouden te worden. Betrokkene verklaart op 13/10/2009 Polen te hebben verlaten en via Duitsland naar België te zijn gereisd. Op 15/10/2009 vroeg betrokkene asiel in België samen met haar vier minderjarige kinderen. Betrokkene verklaart in België asiel gevraagd te hebben omdat ze hier familie heeft wonen meer bepaald haar moeder I.L. (...) (OV 6.423.182), haar broer I.I. (...) (OV 6.393.380), haar zus I.R. (...) (OV 5.267.448), nog een broer I.K. (...) en een neef I.A. (...). Deze familie is allemaal meerderjarig en behoort niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2§i van de Verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze familie in België. De asielaanvraag van de moeder van betrokkene en van haar broer I. in België is nog lopende; het staat dus nog niet vast dat zij in België kunnen blijven. Een zus van betrokkene R. is erkend vluchteling in België. Zij is echter sinds 2002 in België. Het contact dat tussen betrokkene en de familieleden bestond kan dan ook op eenzelfde manier worden verder gezet indien de asielaanvraag van betrokkene in Polen behandeld wordt. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Behalve de aanwezigheid van deze familie, heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in de andere Lidstaten. Wat de gezondheidstoestand van betrokkene en haar kinderen betreft, verklaart betrokkene dat zij zelf lijdt aan stress, haar kinderen K. en M. aan nierproblemen en haar dochter K. aan leverproblemen. Betrokkene legt echter voor niemand medische documenten voor waaruit blijkt hoe ernstig hun gezondheidstoestand is en waaruit blijkt dat zij niet zouden kunnen reizen. De Belgische overheden kunnen dan ook besluiten dat de medische conditie van betrokkene en haar kinderen en een medische behandeling die eventueel zou nodig zijn, geen verblijf in België behoeven en betrokkene en haar kinderen niet verhinderen om te reizen. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 5 (vijf) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij (2) de bevoegde Poolse overheden.

“(…)“

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de volgende schendingen aan:

“(…)

Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en van artikel 19.2 van de verordening 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten ? wordt ingediend,

betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten.

Schending van artikels 3§2 en §4, 15 en 16 van de verordening 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend;

Schending van het artikel 1 A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;

Schending van artikel 51/5 §2, 62 en 71/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en schending van de algemene principes van behoorlijk bestuur meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting.

Schending van het principe van redelijkheid en evenredigheid van de maatregel:

Schending van het principe van een goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidsplicht dat op de Administratie rust.

Schending van het redelijkheidsbeginsel dat beveelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens verenigbaar zijn met het door de verweerder genomen besluit.

Manifeste beoordelingsfout

Schending van artikel 3 en 8 van de Conventie van de Mens:

Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen; Overwegende dat de artikelen 2 en 3, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepalen dat elke éézijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogd rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurder of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn; dat de in de voornoemde bepalingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zei wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt: dat aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de weigering tot machtiging duidelijk de redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht overweging te nemen.

Dat artikel 19.2 van de verordening 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek

dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend eveneens voorziet in de motivering van de beslissing getroffen bij toepassing van artikel 19.1.

De zorgvuldigheidsplicht die uiteraard ook op de motiveringsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS nr. 107.624, 11juni 2002).

- Er werd vooreerst in casu niet aan behoorlijke feitenbevinding gedaan:*

De beslissing inzake verzoekster, stelt inderdaad:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 161 c van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Uit het Eurodacverslag van 15/10/2009 blijkt dat betrokkene op 10/10/2009 in Polen een asielaanvraag heeft ingediend en de Poolse overheid heeft op datum van 12/11/2009 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon. Betrokkene verklaart op 07/10/2009 Grozny te hebben verlaten en via Moskou en Brest naar Polen te zijn gereisd. Betrokkene verklaart op 10/10/2009 in Polen te zijn staande gehouden, maar geen asiel te hebben gevraagd. Betrokkene verklaart dat je Polen niet kan passeren zonder tegengehouden te worden. Betrokkene verklaart op 13/10/2009 Polen te hebben verlaten en via Duitsland naar België te zijn gereisd. Op 15/10/2009 vroeg betrokkene asiel in België samen met haar vier minderjarige kinderen. Betrokkene verklaart in België asiel gevraagd te hebben omdat ze hier familie heeft wonen meer bepaald haar moeder I.L. (...) (OV 6.423.182), haar broer I.I. (...) (OV 6.393.380), haar zus I.R. (...) (OV 5.267.448), nog een broer I.K. (...) en een neef I.A. (...). Deze familie is allemaal meerderjarig en behoort niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2§1 van de Verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze familie in België. De asielaanvraag van de moeder van betrokkene en van haar broer I. in België is nog lopende; het staat dus nog niet vast dat zij in België kunnen blijven. Een zus van betrokkene R. is erkend vluchteling in België. Zij is echter sinds 2002 in België. Het contact dat tussen betrokkene en de familieleden bestond kan dan ook op eenzelfde manier worden verder gezet indien de asielaanvraag van betrokkene in Polen behandeld wordt. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Behalve de aanwezigheid van deze familie, heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in de andere Lidstaten. Wat de gezondheidstoestand van betrokkene en haar kinderen betreft, verklaart betrokkene dat zij zelf lijdt aan stress, haar kinderen K. en M. aan nierproblemen en haar dochter K. aan leverproblemen. Betrokkene legt echter voor niemand medische documenten voor waaruit blijkt hoe ernstig hun gezondheidstoestand is en waaruit blijkt dat zij niet zouden kunnen reizen. De Belgische overheden kunnen dan ook besluiten dat de medische conditie van betrokkene en haar kinderen en een medische behandeling die eventueel zou nodig zijn, geen verblijf in België behoeven en betrokkene en haar kinderen niet verhinderen om te reizen. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 5 (vijf) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij (2) de bevoegde Poolse overheden.

- vooreerst dient er reeds te worden opgemerkt dat deze korte motivering er zich enkel toe beperkt de familiale en medische redenen te weerleggen;

- dat de beslissing echter geen enkel woord rept in verband met de mogelijke band tussen de asielmotieven ten gronde van verzoekster en die van haar broer I. en moeder L., daar waar die band zelfs te vermoeden was gelet op het feit dat alle leden van het gezin in 09 in België zijn aangekomen;

De beslissing zegt met geen woord, waarom dit argument niet zou van aard zijn om de asielaanvraag in België te behandelen; Het argument wordt gewoon nagelaten en blijft onbeantwoord; Dat derhalve dient meteen vastgesteld te worden dat de motivering van de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom het door verzoekster ingeroepen motief niet wordt aanvaard als een basis om de asielaanvraag in België te behandelen op grond van artikel 3.2. van de verordening 343/2003.

De motivering dient bijgevolg als niet afdoende te worden beschouwd (RVS 21.06.01/N°96827; RVS 20.02.2002/N° 103 762);

Deze vaststelling is op zich reeds voldoende om de beslissing nietig te maken;

- verder beperkt de beslissing er zich toe de familiale banden die verzoekster in België heeft (de moeder 2 broers, één neef en één zus) te negeren door te stellen dat deze familieleden meerderjarig zijn en dat zij zelf niet bewijst hiervan financieel of medisch afhankelijk te zijn;

dat de motivering van de beslissing totaal los staat van het belang dat deze familieleden voor verzoekster betekent: verzoekster is alleenstaande in Europa en heeft bovendien vier jonge kinderen ten laste; Bovendien is gans het gezin met TBC in deze welbepaalde omstandigheden is de steun van familieleden uiteraard en vanzelfsprekend van belang en volstaat het niet te stellen dat verzoekster noch financieel nog medisch afhankelijk is;

bovendien dient te worden vastgesteld dat op dezelfde wijze contact verder zetten met deze familieleden in Polen als in België tegen alle werkelijkheid druist , zij het maar omwille van de afstand tussen Polen en België de nodige financiële middelen om te kunnen reizen en een verblijf organiseren, de onmogelijkheid ondertussen beide landen te reizen met tijdelijke verblijfskaarten, zij het in Polen zij het in België uitgereikt; de motivering is derhalve onvoldoende en laat niet toe te begrijpen waarom het door verzoekster ingeroepen gezin in België aanwezig niet wordt aanvaard als een basis om de asielaanvraag in België te behandelen op grond van artikel 3.2. / 7 en 15 van de verordening - Tot slot wijst de BS de medische problemen van het gezin af om de reden dat zij geen bewijzen hiervan voorleggen;

- Dat verzoekster inderdaad niet tijdig de nodige bewijsstukken in handen heeft gehad vermits onderzoeken nog lopend zijn;

- Dat thans echter concreet vast staat dat het gezin alleszins effectief aan TBC lijdt. Ziekte die in België ontdekt werd en die verzoekster moeilijk kon aangeven vermits / hiervan onwetend was:

Dat in casu, derhalve niet vast staat dat een uitwijzing naar Polen geen schending van artikel 3 van het 3 EVRM zou uitmaken;

Dat de vreemdeling, die omwille van medische redenen in de absolute onmogelijkheid verkeert om gevolg te geven aan een bevel om het land te verlaten, niet van het grondgebied kan worden verwijderd; (arbitrage, arrest n141/2006 dd. 20.09.2006);

Dat gelet op het feit dat de zieke in casu minderjarige kinderen betreft deze rechtspraak nog strikter dient te worden toegepast;

Dat in de mate dit bevel gekoppeld is aan de beslissing 26quater dient het te worden geschorst en vernietigd;

(...)"

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven moet aangeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt in casu, met verwijzing naar artikel 51/5 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 16, §1, c van de Verordening 343/2003, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag nu verzoekster reeds een asielaanvraag indiende in Polen en de Poolse autoriteiten ingestemd hebben met de terugname van verzoekster en haar minderjarige kinderen. De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, dient de verwerende partij, gelet op de bewoordingen van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, slechts aan te geven welke staat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek en eventueel aan te duiden waarom zij geen gebruik maakt van de mogelijkheid om, zelfs indien een andere lidstaat zich bevoegd verklaart om het asielverzoek te behandelen, zelf de aanvraag te onderzoeken (RvS 25 januari 2002, nr. 102.946).

De Raad concludeert dat verzoekster niet aantoont dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht.

Artikel 2, §2 en §3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

De Raad stelt vast dat verzoekster verder inhoudelijke kritiek aanvoert ten aanzien van de bestreden beslissing zodat zij in essentie de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het enige middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster dient een asielaanvraag in, in het Belgische Rijk op 15 oktober 2009. Verwerende partij is verplicht om op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, aan de hand van de criteria vastgesteld door de Dublin II verordening na te gaan welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens het gehoor 'terugnameverzoek' van 26 oktober 2009 zelf aangaf in Polen te zijn geweest en er te zijn tegengehouden, doch geen asiel te hebben gevraagd. Uit de gegevens die door verwerende partij werden opgevraagd via het Hit Eurodacstelsel bleek dat verzoekster op 10 oktober 2009 echter wel een asielaanvraag heeft ingediend bij de Poolse autoriteiten. Op 12 november 2009 verklaart Polen zich expliciet akkoord met de terugname van verzoekster en haar gezin. Artikel 10, 1° van de Dublin II verordening bepaalt dat *"wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, (...), dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden van de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden."* Verwerende partij nam hierop de bestreden beslissing in toepassing van artikel 16, §1, C van de Europese verordening 343/2003/EG en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Gelet op de gegevens die voorhanden zijn in het administratief dossier, met name hetgeen verzoekster zelf heeft verklaard tijdens het gehoorverslag "terugnameverzoek" van 26 oktober 2009, gelet op de gegevens die verkregen werden op basis van het Hit Eurodacstelsel en gelet op het feit dat Polen zich expliciet akkoord verklaarde met de terugname van verzoekster en haar gezin stelt de Raad vast dat verwerende partij terecht oordeelde op basis van de Dublin II verordening dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is om de asielaanvraag van verzoekster te behandelen.

De Raad stelt vast dat verzoekster geenszins betwist dat Polen de bevoegde lidstaat is conform de Dublin II verordening, zodat de verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat verzoekster volledig voorbij gaat aan deze vaststelling, met name de wettigheid van de bestreden beslissing conform de Dublin II verordening.

Verzoekster voert enerzijds aan dat de bestreden beslissing volledig losstaat van de familiale banden die zij heeft met haar meerderjarige familieleden, anderzijds beroept zij zich op het feit dat zij alleenstaande is en vier jonge kinderen ten laste heeft en dat het gezin bovendien TBC heeft.

De artikelen 3.2 en 15 van de Dublin II verordening voorzien in de mogelijkheid voor een lidstaat om een asielaanvraag te behandelen, ook al is hij op grond van de in de verordening neergelegde criteria daar niet toe verplicht.

Artikel 3.2 van de Dublin-II-verordening luidt als volgt:

In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze

verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugnaming is gericht, daarvan in kennis.

Artikel 3 van de Dublin II verordening stelt deze voormelde mogelijkheid in zeer algemene bewoordingen en laat de beoordeling volledig over aan de lidstaat. Het betreft duidelijk een mogelijkheid, doch geen verplichting. De verwerende partij beschikt in deze dus over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid. Bij haar asielaanvraag op 26 oktober 2009 gaf verzoekster als enige reden waarom zij haar asielaanvraag door België wou laten behandelen het volgende antwoord: *“Mijn familie is hier.”* Dienaangaande motiveerde de verwerende partij het volgende: *“Betrokkene verklaart in België asiel gevraagd te hebben omdat ze hier familie heeft wonen meer bepaald haar moeder I.L. (...) (OV 6.423.182), haar broer I.I. (...) (OV 6.393.380), haar zus I.R. (...) (OV 5.267.448), nog een broer I.K. (...) en een neef I.A. (...). Deze familie is allemaal meerderjarig en behoort niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2§1 van de Verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze familie in België. De asielaanvraag van de moeder van betrokkene en van haar broer I. in België is nog lopende; het staat dus nog niet vast dat zij in België kunnen blijven. Een zus van betrokkene R. is erkend vluchteling in België. Zij is echter sinds 2002 in België. Het contact dat tussen betrokkene en de familieleden bestond kan dan ook op eenzelfde manier worden verder gezet indien de asielaanvraag van betrokkene in Polen behandeld wordt. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Behalve de aanwezigheid van deze familie, heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in de andere Lidstaten. “*

Verzoekster kan aldus niet stellen dat de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom het door verzoekster ingeroepen motief niet wordt aanvaard als een basis om de asielaanvraag in België te behandelen op grond van de Dublin II verordening. De reden die verzoekster opgaf waarom zij haar asielaanvraag indiende in België werd wel degelijk onderzocht er werd eveneens omstandig over gemotiveerd. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de verwerende partij volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De verwerende partij oordeelde terecht conform de Dublin II Verordening dat Polen de bevoegde lidstaat is voor het behandelen van de asielaanvraag van verzoekster en wat betreft de familieleden van verzoekster, maakte de verwerende partij eveneens correct toepassing van de Dublin II Verordening. De motivering van de bestreden beslissing verwijst expliciet naar het artikel 2, i van de Europese Verordening 343/2003 en oordeelde dan ook terecht dat de meerderjarige broer van verzoekster en haar moeder geen gezin vormen in de zin van de Dublin II Verordening.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing geen woord rept over de mogelijke band tussen de asielmotieven van haar moeder en broer, maar zij toont op geen enkele wijze aan op grond van welk artikel van de Dublin II Verordening dit een reden zou zijn om haar asielaanvraag in België te laten behandelen. Evenmin toont verzoekster aan op grond van welke wettelijke bepaling de verwerende partij verplicht zou zijn hierover te motiveren in de bestreden beslissing. Een dergelijke motiveringsplicht vloeit geenszins voort uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en evenmin uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters argument kan dan ook niet leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

De verwerende partij kan eveneens gevolgd worden waar zij stelt dat het argument van verzoekster, met name dat het ganse gezin TBC zou hebben, niet ter kennis werd gebracht aan de verwerende partij voordat de bestreden beslissing werd genomen, zodat het ook niet kan verweten worden aan de verwerende partij dat zij geen rekening heeft gehouden met dit element. Zelfs indien wordt aangenomen dat het ganse gezin TBC heeft, dan nog doet dit geen afbreuk aan de voormelde vaststelling dat Polen overeenkomstig artikel 10 van de Dublin II Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag en dit kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Gelet op de zeer ruime discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij stelt de Raad vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij te oordelen dat verzoekster niet heeft aangetoond dat er gegevens voorhanden zijn die er op zouden wijzen dat er in haar geval enige grond of zoals de verwerende partij het verwoordt, er een concrete basis is om de asielaanvraag van verzoekster in België te behandelen. De Raad beklemtoont dat het de Belgische staat vrij staat om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid, en deze bepaling laat individuele vluchtelingen in geen geval toe zelf te

kiezen voor het land waar zij hun asielverzoek behandeld wensen te zien. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de verwerende partij volstaat niet om de motieven te weerleggen.

Een schending van artikel 3.2 van de Dublin II Verordening wordt niet aangetoond.

Artikel 15 van de Dublin II Verordening bepaalt wat volgt:

“Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.”

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de Poolse autoriteiten om redenen van humanitaire aard of op culturele gronden de Belgische autoriteiten hebben verzocht om met instemming van verzoekster het asielverzoek te behandelen. Artikel 15 van de Dublin II Verordening heeft het enkel over een verzoek door een andere lidstaat en voorziet niet in een initiatiefmogelijkheid van de aanvrager. Van een verzoek door een andere lidstaat is te dezen geen sprake, wat in casu ook niet wordt betwist. Een schending van artikel 15 van de Dublin II Verordening wordt dan ook niet aangetoond.

De verwerende partij is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk acht om haar beslissing te kunnen nemen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar verzoekster in het kader van een aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aanvoert dat het concreet vaststaat dat zij en haar gezin aan TBC lijden en dat derhalve niet vaststaat dat een uitwijzing naar Polen geen schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken, dient de Raad er op te wijzen dat hij zich bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen door de administratieve overheid. Zoals hierboven reeds werd besproken, heeft verzoekster niet aan het bestuur te kennen gegeven dat zij en haar gezin aan TBC lijden, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Het attest dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, is post factum aan de bestreden beslissing en kan dan ook niet leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing. Uit niets dat ten tijde van de beslissing voorlag, bleek dat verzoekster en haar kinderen niet in de mogelijkheid waren om te reizen en dat een behandeling voor de beweerde medische problemen enkel in België mogelijk zou zijn. Waar verzoekster nog stelt dat een vreemdeling die omwille van medische redenen in de absolute onmogelijkheid verkeert om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, niet van het grondgebied kan worden verwijderd, wijst de Raad erop dat het niet aan hem toekomt om te beoordelen of verzoekster omwille van medische redenen in de absolute onmogelijkheid verkeert om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien wijst verzoekster hier op een probleem van tenuitvoerlegging van het bevel, waarmee ze hoe dan ook niet aantoonde dat het bevel onwettig is. Zo verzoekster van oordeel is dat zij omwille van medische gronden niet kan reizen, kan zij zich steeds tot de administratieve overheid wenden om een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te verkrijgen om medische redenen. Dit laatste wordt ter terechtzitting bevestigd door de verwerende partij.

Waar verzoekster ter terechtzitting nog benadrukt dat ze een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en dat deze aanvraag tot op heden onbeantwoord is, dient te worden vastgesteld dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Tot slot verwijst de Raad naar artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

In de aanhef van haar middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 16 en 19.2 van de Dublin II Verordening, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 51/5, §2, 71/3 en 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van de Conventie, van de principes van behoorlijk bestuur en van machtsoverschrijding, van het principe van de goede rechtsbedeling, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van de *Conventie van de Mens* en tot slot vermeldt verzoekster nog "*manifeste beoordelingsfout*". De Raad wijst erop dat ongeacht deze resem aan schendingen die verzoekster aanvoert, zij geenszins in haar uiteenzetting verwijst naar deze bepalingen en principes noch zet zij uiteen op welke wijze deze bepalingen en principes de bestreden beslissing schenden. Gelet op artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet is het enige middel dan ook onontvankelijk wat deze ingeroepen schendingen betreft.

Het enige middel is zo al ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU